

Сутінь

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Долоні сну в весінніх сінях
лягли на струн прощальнім шумі.
В твоїх очах блакитна сутінь.
Не дно кларнета — дно задуми!
Мов зустрічі давно забуті,
подертий шовк твоїх левконій.
Мембрана пам'яті найтонша,
не пропустивши світла, дзвонить.
Навіщо, сестро,
навіщо пестиш тіні тіней?
Закрижаніле соло сонця
мов дно музики
 ув оркестрі,
що грає в сну блакитних сінях.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/sutin